

ПОБЕДА НАД ГРЕХА

Дейвид Уилкерсън

1 Юли 1979

Грехът прави християните малодушни страхливци, които живеят в унизително поражение. Не могат да се изправят с кураж срещу греха, поради тайния грях в живота си. Оправдават греховете на другите поради непокорството в собствените си сърца и не могат да проповядват победа, защото живеят в поражение. Някои от тях знаят какво е да живееш победоносно, да си отмъстиш на греха, да изпълниш Христовата правда в живота си. Те са изпитвали силата, куража, благословенията, които идват при тези, които са покорни на Господ. Днес са само сянка на онова, което са били. Днес крият лицата си със срам, неспособни да погледнат света в очите, превърнати в жертва на греха, който управлява живота им. Дългогодишен грях е ограбил духовния им живот и един след друг врагове се изправят срещу тях.

Мощно използван някога евангелист, днес продава коли в малък град в Тексас. Той някога стоеше на амвона като силен проповедник на Евангелието и хиляди повярваха чрез служението му. Той стана прелюбодеец, остави жена си и избяга с приятелката си. Само след няколко седмици загуби всичко. Този служител днес е само черупка на онова, което беше. Да го видиш как се влечи, пребит и с тъга в очите си, е жалко! Той живее в постоянен страх и прекарва безсънни нощи мислейки какво би могло да бъде. Заболя физически поради безпокойствата си, има болки в сърцето, язва и хипертония. Покаял се е от греха си, но не може да върне миналото. Бог прощава, но хората – не.

16 годишен младеж ми сподели: „Правим секс със приятелката ми. Чел съм какво казва Библията относно секса преди брака и прелюбодейството и ме е страх. Притеснявам се, че Бог ще трябва да ме съди, ако Библията казва истината. Продължавам да го правя и съм обзет от страх, вина и безпокойство. Като че в мен живеят двама души – добър и лош човек. Страхувам се, че лошият човек в мен ще победи добрия и Бог ще трябва да се откаже от мен. Как мога да съм сигурен, че добрия човек в мен ще победи?“

И двамата – служителът и младежът са били надвити от враговете си от вина, страх и депресия. Те са жертви, победени и унижени от невидими врагове, които заплашват да ги унищожат. Грехът винаги докарва врагове. Грехът отслабва всяка защита, прави от воините слабаци. Зачеваме похот, после раждаме грях, а греха докарва врага, който ни унищожава.

Трябва да се учим от примерите в Стария завет

Давид имаше врагове. Това бяха филистимците, аморейците, сирийците и другите врагове, разположени около Израел. Когато Давид стоеше добре пред Бог, беше в добри взаимоотношения с Него, никой от враговете му не можеше да се изправи срещу него. Колеше ги с десетки хиляди и всеки военен лагер се страхуваше от името му. Но когато

Давид съгреши и се отчужди от Господ, враговете му станаха смели и го победиха. Грехът го накара да загуби куража и вярата си и го отслаби пред всичките му врагове.

Грехът на прелюбодейство на Давид дойде веднага след една от най-великите му победи. Войната срещу амонците и сирийците беше една от най-великите битки за Израел. Давид събра цял Израел, премина с тях Йордан и се би в Елам. Сирийците бягаха, гонени от Израел – 700 колесници бяха унищожени, 40 000 конници бяха убити, избягаха също и всички царе, съюзници на амонците и сирийците. Главата за великата война завършва така: „И така сключиха мир с Израеля и им се подчиниха.” (2 Царе 10). Този велик Божи мѣж, наслаждаващ се на славата от най-великата си победа, започна да желае Вирсавия, уби съпруга ѝ Урия и извърши прелюбодеяние с нея. „Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа.” (2 Царе 11:27)

Така че Господ изпрати пророк Натан при Давид. Пророкът не отиде да посъветва Давид как да се справи с чувството си за вина и осъждение. Той не предложи на царя мехлем за ударената му съвест. Вместо това Натан говори направо за проблема. „Ти си този човек. Ти презря Божията заповед. Извършил си зло в Божиите очи. Виновен си за таен грях.”

Грехът докарва собствената си присъда

Бог трябваше да каже на човека според собственото Си сърце: „Ето, отсред твоя дом ще подигна против тебе злини...” (2 Царе 12:11). Малко след това, възлюбеният му Авесалом се обърна срещу него и Давид избяга в пустинята, за да спаси живота си. Каква жалка гледка!

„А Давид се възкачваше по нагорнището на маслинения хълм и плачеше, като се изкачваше, с покрита глава и вървейки бос; и всичките люде що бяха с него покриваха всеки главата си, и плачеха като се изкачваха.” (2 Царе 15:30)

Този плачещ, бос и разбит човек същия онзи ли е, който преди само няколко месеца беше победил две световни сили? Кое го превърна в слаб, безсилен и страхлив човек, който бягаше пред врага? Това беше греха – нищо друго! Както и Самсон, Давид беше лишен от куража и силата си, защото се огъна пред слабостта на плътта.

Соломон също всяваше страх сред всичките си врагове. Армиите на Фараон бяха възпрени от силната му репутация. Едомците не дръзнаха да атакуват толкова силен цар. Царуването му беше славно и славата му безподобна. Беше благословен, проспериращ и почитан във всичко, което правеше. Но Соломон съгреши против Господ и позволи любовта му към Бог да изстине. Загуби връзка с небето. Бог му каза: „Понеже това е сторено от тебе, и ти не опази завета Ми... ще откъсна царството от тебе...” (3 Царе 11:11)

Изведнѣж соломоновите врагове го атакуваха. „След това, Господ подигна противник на Соломона, едомец Адад...” (3 Царе 11:14). Не само един противник, а двама: „И Бог подигна друг противник, Резона... Резон досаждаше на Израеля...” (3 Царе 11:23-25). Грехът и компромиса отслабиха този могѣщ цар до такава степен, че дори слугата му стана враг. „И Еревоам ... Соломонов слуга... и той дигна ръка против царя.” (3 Царе 11:26)

Нито един враг на Израел не можеше да им излезе насреща, когато тази нация правеше онова, което беше правилно в Божиите очи. Враговете им бягаха ужасени само като чуеха името им. Сърцата на враговете им се „разтапяха като восък“ когато победоносните израелски армии излизаха на война веейки знамената си. Но когато Израел съгреша, дори и най-слабите им врагове взеха надмощие над тях. Ахан извърши проклет грях и нищожната армия на Гай победи Израел и ги унизи.

Чуйте молитвата на Соломон при посвещението на храма и скоро ще разберете, че цял Израел знаеше кое ги направи победоносни и кое им донесе поражение.

„Когато людете Ти Израил бъдат разбити пред неприятеля по причина, че са Ти съгрешили... Ако Ти съгрешат, (защото няма човек, който да не греши), и Ти се разгневиш на тях та ги предадеш на неприятеля..." (3 Царе 8:33,46)

Всичко, което Израел трябваше да прави, за да задържи изобилното Божие благословение беше „да слушат прилежно Господните заповеди, да обичат Господ и да Му служат с цялото си сърце и с цялата си душа." Бог обеща благословения по-големи от онова, което те можеха да си представят. Бог им обеща: „Никой не ще може да устои пред вас; Господ вашият Бог ще всява страх и трепет от вас по цялата земя, на която стъпвате..." (Второзаконие 11:25)

На Израел му беше казано: Ето, днес поставям пред вас благословение и проклетие, благословието, ако ... и проклетията, ако не слушате... но се отклонявате от пътя..." (Второзаконие 11:26-28)

Докарва ли това поколение проклетие върху себе си?

Толкова ясно проявление за Божията работа трябва да ни прави впечатление днес. Дали не заради това падаме жертви на съвременните си врагове? Ние не воюваме срещу врагове от кръв и плът – нашите врагове са по-силни! Нашите врагове са страх, депресия, вина, осъждения, притеснения, безпокойство, самота, празнота, отчаяние.

Променил ли е Бог характера си или все още „повдига врагове" срещу грешни и правещи компромиси поколения? Може ли пък тези съвременни врагове да побеждават Божия народ поради техните скрити грехове и отстъпничество? Бог не даде тежко робство на народа си. Беше просто и леко: „Подчинете ми се и бъдете благословени или не ми се подчинявайте и страдайте." Същото това послание отеква и в Новия завет:

„Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир." (Римляни 8:6)

Слушали сме достатъчно учения за това как да се справим с проблемите и страха си. Не сме чули достатъчно как да се справим с греха в живота си. Не можеш да излекуваш рак като го закърпиш. Трябва да бъде отстранен. Ще продължаваме да бъдем невротичи докато

продължаваме да оправдаваме греха у нас. Нищо чудно, че сме толкова депресирани, притеснени, обременени с вина и осъждане - ние живеем в непокорство и компромиси.

Повечето от нас са напълно запознати, че греха е в основата на всичките ни проблеми. Знаем, че греха причинява страх, вина и депресия. Знаем, че ни ограбва от духовния кураж и жизненост. Но онова, което не знаем, е как да победим греха, който толкова лесно ни сплита.

Повечето от книгите, които съм чел за това, как да придобием Христовата праведност и как да живеем свят живот, въобще не говорят за това как да постигнеш и да задържиш победата над греха. Това ни се проповядва през цялото време: „Грехът е твой враг. Бог мрази греха ти. Ходи в Духа. Остави се от лошите си пътища. Остави настрана този грях, на който продължаваш да се отдаваш. Не бъди вързан с връзките на собствения си грях.” Всичко това е добре.

Ти не можеш просто да си тръгнеш от греха

Как да победиш грях, който е станал навик? Къде е победата над грях, който е станал почти част от живота ти? Можеш да мразиш този грях, да продължиш да се кълнеш, че повече няма да го извършиш, можеш да викаш и плачеш след това и да живееш в разкаяние заради онова, което той ти причинява, но как да си тръгнеш от него? Как да достигнеш до точката, при която този грях вече не те поробва?

Наскоро попитах 300 търсещи хора съвсем директен въпрос: „Колко от вас водите неравна борба със стар грях? Колко от вас имат един таен грях, който продължава да ви дърпа надолу?” Бях шокиран от мигновената реакция. Почти всички те признаха, че са жертви, отчаяно желаещи да се освободят от греха, който ги връзва.

Слушам подобни ужасни признания за поражения и провали относно победата над греха навсякъде където ход. Повечето от тези хора са посветени християни, които дълбоко обичат Господ. Те не са зли или мръсни хора, а просто си признават: „Имам този проблем, който не ми позволява да съм напълно свободен.”

Признанията са честни и сърцераздирателни

„Не мога да кажа на никого каква е тайната ми борба; това е нещо между Господ и мен. Молих се за освобождение в продължение вече на 3 години. Правих хиляди обещания да спра. Живота ми е мъка. Страхът от Бог ме преследва. Знам, че не е правилно. Но колкото и да се старая, продължавам да го правя. Понякога си мисля, че съм пристрастен завинаги.”

„Казваш ми да оставя греха си – чудесно! Правил съм това стотици пъти. Но грехът ми не си отива. Точно когато си помисля, че съм извоювал победата – БАМММ! – отново се завръща. Изплакал съм река от сълзи поради моята грешност и ми е писнало да обещавам на Бог, че повече няма да правя така. Всичко, което искам, е да бъда свободен. Знам, че никога няма да бъда онова, което Бог иска да бъда, докато не извоювам победата.”

„Проповядвам на хората в продължение на повече от 15 години, но наскоро попаднах в капана на Сатана. Духовен инвалид съм и колкото и да мразя греха си, не виждам как ще се измъкна от това робство. Нито една формула или решение, които съм проповядвал на другите, не работи за мен. Честно казано, чудя се още колко ще ме търпи Бог преди да бъде разкрит.“

Има ли победа над всички грехове, към които сме пристрастени?

Нямам формула, нито просто решение. Знам, че в Библията има много утеха за онези, които водят битки между плътта и Духа. Павел водеше същия вид борба, срещу същия вид враг. Той сподели: „Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша.“ (Римляни 7:19)

Павел извика както вика и цялото човечество: „Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ Той продължава: „Благодарение Богу! има избавление чрез Исуса Христа...“

Да, ние знаем, че победата над нашите грехове е чрез Господ Исус Христос. Но как да вземем сила от лозата Му и да я влеем в нашите хилави, малки клонки? Как става това? Аз обичам Исус, винаги съм Го обичал, знам, че Той има цялата сила. Знам, че ми обещава победа, но какво точно означава това? Как идва победата? Не е достатъчно да бъдеш опростен – трябва да бъдеш свободен от това да се върнеш към греха си.

Аз започвам да виждам малка светлинка в тази мистерия на светостта. Бог ме кара да направя следните 3 неща в моето търсене на пълна победа над дългогодишните ми грехове.

1. Трябва да се науча да изпитвам глад за святост и да мразя греха си!

Във всеки един момент аз трябва да напомням на себе си, че Бог мрази моя грях. Най-вече заради онова, което ми причинява. Бог го мрази, защото ме прави слаб и страхлив. А от там – аз не мога да бъда съд за почетна употреба, който върши работата Му на тази земя. Ако оправдая греха си и го нарека „слабост“, ако накарам себе си да повярвам, че съм изключение и че Бог ще отстъпи заради моите нужди, ако изкарам от съзнанието си всички мисли за Божието възмездие, тогава съм на път да приема греха си и отварям себе си за развратен ум. Бог иска да ненавиждам греха си, да го мразя с цялото си естество. Не може да има победа или освобождение от греха докато не съм убеден, че Бог не го позволява!

Страхът от Бог срещу греха е основата на всяка свобода. Бог не може да понася греха. Той не може да го извини, не може да направи дори и едно изключение – приеме го! Грешно е! не очаквайте, че ще бъдете извинен или, че ще ви се дадат специални привилегии. Бог трябва да действа срещу всеки грях, който заплашва да унищожи едно от децата Му. Грешно е и нищо никога няма да го направи правилно. Грехът замърсява чистата струя святост, която тече в мен. Трябва да бъде изповядан и изоставен. Трябва да съм убеден в това.

2. Трябва да съм убеден, че Бог ме обича въпреки моя грях!

Бог мрази греха ми със съвършена омраза, докато в същото време ме обича с безкрайно състрадание. Любовта Му никога, никога няма да направи компромис със греха, но Той се прилепва към извършващото грях Свое дете с една цел – да го вкара в пътя.

Гневът Му срещу моя грях е балансиран от голямото Му съжаление към Неговото дете. Състраданието Му надвива омразата Му към греха ми в момента, в който Той ме види, че го мразя, както го мрази и Той. Моят мотив никога не трябва да бъде страх от Божия гняв срещу греха ми, но желание да приема Неговата любов, която иска да ме спаси. Ако любовта Му към мен не може да ме спаси, гневът Му никога не ще успее. Нещо повече от греха ми трябва да ме засрамва и унижава – това трябва да е познанието, че Той продължава да ме обича въпреки всичко, което съм направил за да го наскърбя.

Помислете за това! Бог се смилява над мен! Той познава агонията на моята битка. Той никога не е далеч, винаги е с мен, продължаващ да ме уверява, че нищо никога не може да ме отдели от любовта Му. Той знае, че битката ми е достатъчно тежка и без да ме товари със страх от гнева Си и съда. Знам, че любовта Му към мен ще го накара да задържи тоягата, докато се води войната. Бог никога няма да ме нарани, да ме удари или да ме изостави докато мразя греха си и търся помощ и освобождение. Докато плувам срещу отлива, Той е винаги на брега, готов да ми хвърли спасителен пояс.

3. Трябва да приема любящата помощ от моя Баща докато се противя и побеждавам

Грехът е като октопод с много пипала, който се опитва да разбие живота ми. Рядко всички пипала охлабват хватката си наведнъж. Обикновено отслабват едно по едно. В тази война срещу греха е така: победа – мъртъв войник. Рядко цялата вражеска армия пада мъртва след само един взрив. Това е битка лице в лице. По една малка победа понякога. Но Бог не ме изпраща да се бия без военен план. Той е моя Главнокомандващ, ще се бия сантиметър по сантиметър, час след час, под Неговото ръководство.

Той праща Святия Си Дух при мен с ясни инструкции как да се бия, кога да бягам, къде да ударя след това. Тази война срещу началствата и властите е Неговата война срещу дявола, а не моя. Аз съм само войник, биещ се в Неговата война. Може да се изтоща, да ме ранят и да се обезкуража, но мога да продължа да се бия когато знам, че Той трябва да ми даде инструкции. Аз съм доброволец в Неговата война. Готов съм да извърша волята Му на всяка цена. Ще чакам заповедите Му как да спечеля. Тези нареждания идват бавно понякога. Битката изглежда се обръща против мен, но накрая знам, че побеждаваме. Бог иска само да Му вярвам. Както при Авраам, моята вяра ми е вменена за праведност. Единствената роля, която мога да играя в тази война е да вярвам, че Бог ще ме изведе победоносно от битката.

Накрая – когато грехът в мен е победен, всички останали врагове трябва да бягат

От това, което правя с греха в живота си зависи как ще се държат враговете ми. Победата над дългогодишен грях кара всички останали ми врагове да бягат. Притеснения, страх, вина, безпокойство, самота – всички мои врагове. Те могат да ми навредят само когато греха ме превърне в незащитена мишена. Праведните са смели като лъвове. Те имат чисто съзнание и съвест и това е крепост, която враговете не могат да превземат.

Искаш ли победа над всичките си врагове? Тогава подходи към това по правилния начин и се разправи свирепо с дългогодишния си грях. Махни проклетото нещо от живота си и ще станеш могъщ в Бог.

„...нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита (обгражда или безпокои)...”
(Евреи 12:1)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Victory Over Your Beseating Sin](#)